

Az igazságról.

1 Kor. 1,10 Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.

Ez az ige nagyon szépen hangzik, de ezzel a verssel gyakran problémánk van. Mert ahány ember, annyi vélemény. Mindig, újra és újra megállapítottam, hogy ott, ahol véleménykülönbség van, ott megmutatkozik, hogy mi rejtőzik bennem. Gyakran arra a következtetésre jutottam, hogy az én gögösségem a legnagyobb problémám. Volt egy idő, amikor olyan nagy voltam önmagamban, hogy azt gondoltam: ó, Isten taníthat engem, de egy ember se mondjon nekem semmit. Én mindent jobban tudok, nekem ne mondjon senki, semmit. És mi ez, ha nem gögösség és vakmerőség. Ebből meg kell térnem. Mert ha nem engedem, hogy az emberek mondjanak nekem valamit, akkor Istennek sem engedem, hogy szóljon hozzám.

A probléma a véleménykülönbségekkel olyan régi, mint a Biblia. Olvasunk róla, hogy Péter és Pál, akik számunkra példaképek, és akikre Jézus a kezdeteket bízta, erős személyiségek voltak. Tudták, hogy mi a helyes és helytelen, és határozott véleményük volt mindenről. De ez a két személy egyszer konfliktusba került.

Gal. 2,11 Mikor pedig Péter Antiókhia jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasza volt rá.

Gal. 2,12 Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól.

Gal. 2,13 És vele képmutatáskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésök által.

Gal. 2,14 De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangéliom igazságához képest, mondék Péternek mindnyájok előtt...

Ha elképzeljük ezt a szituációt, szinte félelmetes. Pálnak meginteni Pétert nagyon nehéz lehetett, ugyanúgy, mint ahogy Nátánnak is biztos nagyon nehéz volt a király szemébe mondani az ő bűneit. Pál tudta, hogy ki Péter és mit bízott rá az Úr. De volt egy probléma, a hízogés és képmutatás, amivel az egész gyülekezet megfertőztetett. Pálnak fel kellett lépnie az Úr nevében, hogy az evangélium igazságát és tisztaságát megtartsa. Most nem számított, hogy ki Péter. Talán Pálnak szemrehányást tehetek volna: „Nem lehetett volna szelídebben megmondanod, egy kicsit óvatosabban? Nézd kivel beszélsz, ő Péter. Talán ha négy szemközti inted meg az rendben van, de nem mindenki előtt. Mit fognak gondolni Péterről? Elveszti a tekintélyét és lenézik, milyen kár és szégyen lenne.”

Azonban képzeljük el, mi történt volna, ha Pál óvatoskodik, nyájaskodik és Péter nem fogadta volna el amit mondott. De Pál tette, amit tennie kellett, a Szent Szellem ereje által.

Amit ki szeretné emelni, ami a mondandóm, az Péter reakciója. Sajnos nem ír a Biblia sokat arról, hogy mi történt ezután, de Péter maga mondja első levelében:

1 Pét. 2,1 Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmozást.

Itt megnevez egy problémát, de nem azt mondja, hogy nektek mindannyiátoknak ez a teendőtok, hanem biztos vagyok abban, hogy ő önmagából indult ki. „Nekem le kellett vetköznöm az én képmutatásomat.” Talán talált önmagában némi irigységet vagy álnokságot, és azt mondja, hogy minden gonoszságot le kell vetköznie.

Úgy gondolom, hogy Péter számára az a nap, nagyon nehéz lehetett. Ismerjük Péter természetét, hogy ő milyen ember volt, és én ismerem magamat is: én ugyanaz a típus vagyok. Pl. nagyon gyorsan fel tudok háborodni. De Péternek nagyon sok érve lehetett volna: „Ki vagyok én? És ki Pál? Pál nem látta az Úr Jézust és nem járt vele, én pedig három éven keresztül vele voltam. Én a vízen jártam, és az árnyékomban emberek gyógyultak meg. De a legfontosabb: én Péter vagyok, a Kószikla, akire Jézus építi az Ő egyházát.” Ezek a dolgok Pétert göggel tölthették volna el, és bosszankodhatott volna Pál szavain. És ez a kicsi, kezdeti gyülekezet abban a veszélyben volt, hogy kettészakadjon. Péter mondhatta volna: mindenki, aki az én oldalamon áll, kövessen engem. Lettek volna Péter-féle keresztények és Pál-féle keresztények és akkor az ördög győzelmi ünnepe ülhett volna.

De semmi ilyesmit nem olvasunk. Ő néhány szóban leírta véleményét Párról, amit nagyon tisztelek Péterben. Ahelyett, hogy felháborodott volna, és ahelyett, hogy neki állt volna Pállal vitatkozni, elfogadta tőle az igazságot, amit ő mondott neki.

2 Pét. 3,15 És a mi Urunknak hosszútűrését idvességnek tartsátok; a miképen a mi szeretett atyánkfia Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint.

A mi szeretett atyánkfia, Pál. El tudjuk képzelni, mit jelentett ez Péternek, hogy ilyet írjon? Ezeket a szavakat nem volt olyan könnyű leírni: Pál, szeretett atyámfia. Valamint azt írja: a néki adott bölcsesség szerint. Nem azt mondja, hogy Pál bölcsessége, hanem azt, hogy ezt a bölcsességet a mennyből kapta. Ez a bölcsesség Istentől van, és nekem meg kell hajolnom előtte. És Péter meg is tette ezt. Mit tett itt Péter? Pált nagyobbra értékelte önmagánál. Ez az én szememben nagyobb hőstett, mint amit Péter egész életében véghezvitt. Nekem ez többet

jelent, mint járni a vízen, számomra ez többet jelent, mint az árnyéka, ahol betegek gyógyultak meg, és nagyobb érték, mint Péter, a gyülekezet köziklája. Meg tudott alázkodni. Amikor megmondták neki az ő bűneit, akkor megalázkodott és elfogadta. S ezáltal nem szakadt szét a gyülekezet, hanem így az evangélium akadály nélkül tovább tudott terjedni. Egy másik helyen azt írta Péter:

1 Pét. 4,8 Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre;

Az egymás iránti szeretet. Sokszor nem is vagyok hajlandó az én embertársamat szeretni. Akkor kit szeretek? Saját magamat. Az én saját véleményemet, az én saját meglátásomat. És ha valaki jön, és rámutat az én hibámra, akkor nem tudom azt elfogadni.

Vagy úgy teszek, mint Péter? Elfogadom ezt a személyt, mint az én szeretett testvéremet? Mert ez a kezdete az igazságnak. Amit a másik tesz, az mindegy, magamnál kell elkezdenem és oda kell eljutnom, ahol Péter volt. De ehhez szükségem van az Úrra és az Ő Szellemére, hogy mint egy tükörben meglássam magam: ez vagyok én, így nézek ki. És megértenem azt, hogy a megtérésnek nálam kell elkezdenie, nem a másikonál. Ez az Isten igazsága.

Egy nap, mindannyian ott állunk a menny kapuja előtt, és én elképzelem, hogy azon a kapun egy szó áll (ez csak az én elképzelem): Igazság. És ott csak az megy be, az igazság. De ha én az igazságot magamról nem tudom elfogadni, ha becsapom magam és másokat, és talán másokat hibáztatok, akkor hogyan akarok a gyöngykapukon bejutni? Semmi hamisság nem megy be azokon.

Az igazságnak Szelleme lakik bennünk, aki újra és újra azt mondja nekem: kérj bocsánatot, hozd rendbe amit tettél, alázkodj meg. S amikor megteszem ezt, ott kezdődik az én igazságom, és így nyílik meg számomra a menny.

